

צד חייוך האחר

הישרדות

זה מה שייציל אותך –
הרגלים הארכות שלך,
הרגלים הארכות והדקות שלך.
הן לא דומות לרגלים שלי בכלל.
ברחי

ארוחת עשר

הזכרון חוזר עמום ומדמדם –
בגן התחיל הזמן של ארוחת העשר
ובשקית שלי שנתת תפוז הדם.

עכשו אני איני זוכרת מה קדם
למה, ישבנו על כסאות ולא בעשב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם –

הילדים נגדי. אני איני נגדם.
גם אם בכיתי לא נראיתי ככועסת
ובשקית שלי שנתת תפוז הדם.

תמיד נתנו לי כן פרות, ללא בגדם,
והם נטפו עסיס דמעות עשוי מעצב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם –

העלפון חלף בי כמו עפעף נרדם –
היה שם ראש פצוע בעסה נמאסת.
ובשקית שלי שנתת תפוז הדם.

לא בא אל פי עסיס הפרי המגרדם.
שוכב תפוז הדם בעריסת העשב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם
ובשקית שלי שנתת תפוז הדם.

זה פינגווין מדברי, לא אנפת הלילה.
זה פינגווין מדברי על שפת ברכת כפר
ביאליק, כבר שלשה ימים הוא שם, הלילה
אמרו. היה אוקטובר והיה לי קר.

באמצע הרחוב היה לך מתג.
לחצת עליו כל פעם שיצאת
עמק ממטתי ספוגת המתק
אל הרחוב המסנור, אל צד

זה פינגווין מדברי. שלשה ימים חלפו
מאז שסבתך עזבה את העולם.
זה פינגווין מדברי. הסתו אינו קפוא
אבל הוא מדברי. וסבתך, עולה

חייך האחר, חזרת אל צד
חייך המואר, הפוטוגני.
מתוך החשך של חדרי יצאת,
עמק עמק מן המקום שאין לי

מתוך דקת המות, פינגווין מדברי
שלחה אל הברכה באמצע הכפר.
לא אנפת הלילה, פינגווין מדברי.
כמעט נגמר אוקטובר והיה לי קר.

בו שום הבדל בין נפש ובין גוף.
עזבת בבת אחת את כל הגוף.
עזבת בבת אחת את כל הנפש.

הפרת את השבועה של החבוק.
נעצת סכה בשד ובבקבוק
והחלב נשפך כמו חמר נפץ.

מול סבתך המתה לבדך עמדת.
ברגע שהיית צריכה שאחבקך,
עמדת לבדך מול מסכת המות.
את הדקה הזאת אין דרך לרכך.

כשזרם החיים נקרש לשעוה,
רציתי לחבק בכל גופי את דפק
לבך ולעטף אותך באהבה.
כשנפש סבתך חצתה את קו האפק,

רכנת מעל גופה בהעזבו מנפש.
בינות לרהיטי ילדות הגוף קפא.
לבך הלם בתוך גופך כמו חמר נפץ
ופינגווין מדברי פרש אז את כנפיו.